

Arrest

nr. 84 239 van 5 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 22 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 augustus 2011 legde verzoeker samen met zijn in België wonende Nederlandse vriendin een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 26 september 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Nederlandse partner.

1.3. Op 22 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoeker betekend op 26 maart 2012.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Artikel 40bis, § 2, 20 van de wet van 15.12.1980 stelt: “als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden b) met elkaar komen samenleven”. Ten eerste heeft de betrokkene niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van ten minste één jaar met zijn partner. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste één jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. De betrokkene legt volgende bewijzen voor de duurzame en stabiele partnerrelatie voor: -Een verklaring van de moeder van de betrokkene: Aangezien deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden gecontroleerd, wordt ze niet aanvaard als een bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie. -Eén ongedateerde foto: Op basis van één foto kan bezwaarlijk gesteld worden dat de betrokkene en zijn partner er een stabiele en duurzame partnerrelatie op na houden. Op basis van het voorgaande is het dus niet bewezen geacht dat de betrokkene en zn partner een duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden. Ten tweede is door de politie van Antwerpen vastgesteld dat de betrokkene en zijn partner niet samenleven (Proces-verbaal nr. AN.55.LB.021960/2012-GF dd. 15.02.2012). Er werden vijf samenwoningcontroles verricht, verspreid over drie maanden. De betrokkene en zijn partner werden bij geen enkele van deze controles samen aangetroffen. Bovendien drong de partner van de betrokkene er bij de politiediensten telefonisch op aan om de samenwoningcontrole aangekondigd te laten plaatsvinden. De politie uit om deze redenen het vermoeden van een schijnsamenwoning, De Dienst Vreemdelingenzaken volgt de Politie van Antwerpen in deze redenering. De betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden uit artikel 40bis, §2. 2 van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan de betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“1. De gewraakte beslissing stelt dat enkel ter ondersteuning van de aanvraag voorgelegd werden: “— Een verklaring van de moeder van betrokkene: aangezien deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden gecontroleerd wordt ze niet aanvaard als een bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie. Eén ongedateerde foto: op basis van één foto kan bezwaarlijk gesteld worden dat de betrokkene en zijn partner er een stabiele en duurzame partnerrelatie op nahouden “. Deze vaststellingen zijn in de feiten grotendeels onjuist en dus niet correct. Zoals reeds gesteld, heeft verzoeker meerdere en diverse rechtvaardigingsstukken voorgelegd. Zo heeft verzoeker niet alleen een reeks foto's voorgelegd — blijkbaar spreekt verweerder slechts van één ongedateerde foto - , kopie van het huurcontract dat verzoeker en mevrouw [B.] aangingen op 18.05.2011 (daar waar zij voordien ook al een relatie hadden uiteraard en een koppel vormden), de aankoop van een huishoudtoestel bij Media Markt Antwerpen op 22.07.2011. de opening van de gezamenlijke spaarrekening op 17.10.2011, enz., Al deze stukken werden klaarblijkelijk niet geëvalueerd. Bovendien wordt de verklaring van de heer [S.] en mevrouw [T.] (respectievelijk stiefvader en moeder van verzoeker) manifest fout geïnterpreteerd. In deze verklaring spreken deze (familiale) getuigen van een relatie van twee jaar die verzoeker en mevrouw [B.] met elkaar hebben en tevens stellen zij we zijn ervan op de hoogte en zijn het daarmee eens, Wij hebben dat als bewijs gebruikt omdat wij [N.] heel goed kennen”.

2. Verweerder argumenteert dat de samenwoning niet kon geverifieerd worden: “Ten tweede is door de politie van Antwerpen vastgesteld dat de betrokkene en zijn partner niet samen leven (verwijzing naar PV 15.02.2012). Er werden vijf samenwoningcontroles verricht, verspreid over drie maanden. De betrokkene en zijn partner werden bij geen enkele van deze controles samen aangetroffen. Bovendien drong de partner van de betrokkene er bij de politiediensten telefonisch op aan om de samenwoning aangekondigd te laten plaatsvinden. De politie uit om deze redenen het vermoeden van een schijn-

samenwoonst. De Dienst Vreemdelingenzaken volgt de politie van Antwerpen in deze redenering.” Ook hier doet zich een manifeste verkeerde interpretatie voor van feitelijke gegevens. Het is niet betwist, zoals door verweerder gesteld, dat er een aantal controles zijn gebeurd teneinde de effectieve samenwoonst van de twee betrokken personen te controleren. * Vooreerst moet vastgesteld worden dat, minstens in de bestreden beslissing, een verkeerd adres, meer bepaald een verkeerd huisnummer, wordt opgegeven: het is niet [...]straat 36/2, maar wel [...]straat 36/1 c te [...]. Mogelijkerwijze zit hier een (gedeeltelijke) verklaring voor het gebrek aan positieve samenwoonstcontrole. * Tevens werd in geen enkele mate rekening gehouden met het feit dat beide betrokkenen, verzoeker en mevrouw [B.], regelmatig aan het werk waren voor hetzelfde interimkantoor, zoals blijkt uit de voorgelegde stukken uitgaande van hetzij NV. Tempo-Team, hetzij N.V. Synergie. De plaats van tewerkstelling bevond zich in het Brussels, zodat het waarschijnlijk is dat de lokale politie om die reden zich tevergeefs heeft aangemeld op het adres (als het dan al op het juiste nummer gebeurde). * Ter gelegenheid van één van de vijf controles was mevrouw [B.] wel degelijk thuis, doch verzoeker was toen even afwezig. Het is juist dat mevrouw [B.] dan voorgesteld heeft haar partner direct op te bellen, zodat hij zich alsnog kon voorstellen aan de politie. Dit werd geweigerd. De behulpzaamheid van mevrouw [B.] wordt nu geïnterpreteerd als een poging tot camoeflage van schijnsamenwoonst”, volledig ten onrechte. * Zowel verzoeker als mevrouw [B.] zijn zeer verwonderd over de negatieve controles, vermits zij regelmatig contact hadden met de wijkagent, de heer [B.], of hem minstens op straat of in de omgeving zagen en begroetten, * Tevens was er de buurvrouw, een zekere [N.], wonend nr. 36/1 rechts, die aan partijen liet weten dat zij door de lokale politie was gecontacteerd over hun samenwonen op het bovenvermeld adres. Ook deze informatie kan niet anders dan positief geweest zijn, zoniet zou deze persoon hen dit niet verteld hebben. Het staat derhalve vast dat een aantal feitelijke factoren die van belang konden zijn voor de appreciatie van de samenwoonst, niet door verweerder werden geëvalueerd dan wel uitsluitend op een negatieve manier, in het nadeel van verzoeker. Dergelijke houding is strijdig met de strekking van art. 40bis § 2, 2e Vreemdelingenwet, doch ook met de plicht om bij het nemen van een administratieve beslissing, zorgvuldig tewerk te gaan, alle bewijselementen, zowel in het voor — als in het nadeel van de betrokken burger, te evalueren en dan een correcte beslissing te nemen.”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994.Arr, R.v.St. 1994, z.p.). Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoeker een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. . St, nr. 93.123 dd. 2012,2001). Wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat geen rekening zou zijn gehouden met een hele reeks van documenten die hij nochtans zou hebben voorgelegd. De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen feitelijke grondslag missen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in casu slechts drie documenten — en geen hele reeks van documenten — heeft voorgelegd naar aanleiding van zijn aanvraag dd. 26.09.2011 om in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, te weten: - één ongedateerde foto - één verklaring van zijn moeder - één huurcontract dd. 18.05.2012. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Aziel, Migratie en Maatschappelijke Integratie heeft derhalve geheel terecht geoordeeld dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van ten minste één jaar met zijn partner. Daarbij oordeelde de gemachtigde geheel terecht dat de verklaring van verzoekers moeder niet als bewijs voor een duurzame en stabiele relatie kan worden aanvaard, aangezien deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden gecontroleerd. “Daarnaast is het onmiskenbaar zo dat vanuit getuigenverklaringen weinig of geen bewijskracht uitgaat daar deze documenten geen ware bewijzen uitmaken gelet op het gesolliciteerd karakter van deze getuigenverklaringen.” (R.V.V. nr. 53 964 van 28 december 2010) Van de voorgelegde ongedateerde foto werd eveneens geheel terecht geoordeeld dat op basis van één foto bezwaarlijk gesteld kan worden dat verzoeker een duurzame en

stabiele relatie onderhoudt. Verzoekers kritiek in zijn verzoekschrift kan geen afbreuk doen aan deze beoordelingen, die geenszins kennelijk onredelijk kunnen worden genoemd. Terwijl verzoeker bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat uit een huurcontract afgesloten op 18.05.2011 zou blijken dat verzoeker als partner één jaar ononderbroken heeft samengeleefd voor de aanvraag, of dat hij zijn partner één jaar kent en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet heeft en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Ook verzoekers beschouwingen betreffende de uitgevoerde samenwoningcontroles kunnen niet worden aangenomen. Verzoeker beweert dat de samenwoningcontroles uitgevoerd zouden zijn op het verkeerde adres. Het is dan uiteraard wel uiterst bizar dat uit het pv van de controles blijkt dat verzoeker en zijn partner wel degelijk, doch weliswaar afzonderlijk, konden worden aangetroffen op het adres waarop gecontroleerd werd. 4 Bovendien merkt de verwerende partij ten overvloede nog op dat uit de bijlage 1 9ter dd. 26.09.2011, die door verzoeker werd ondertekend, wel degelijk sprake is van huisnummer 36/2, net zoals blijkt uit het uittreksel van het rijksregister op naam van verzoeker dat zich in het administratief dossier bevindt. Vervolgens laat de verwerende partij gelden dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij "regelmatig aan het werk was", zodat hij en zijn partner niet samen thuis waren. Verzoeker heeft evenwel nooit enig stuk voorgelegd betreffende zijn beweerde tewerkstelling — hetgeen ook thans niet gebeurt. Daarnaast dient te worden benadrukt dat de samenwoningcontroles geheel zorgvuldig op verschillende dagen en tijdstippen werden uitgevoerd door de politie, en dit op: - zaterdag 17.12.2011 om 12.05u - zondag 18.12.2011 om 13.20u - dinsdag 10.01.2012 om 10.25u - maandag 23.01.2012 om 18.10u - donderdag 02.02.2012 om 11.28u. Verzoekers vage en ongestaafde beweringen kunnen derhalve geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die afdoende in feite en in rechte werd ondersteund met twee hoofdmotieven. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist heeft tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert. Verzoekers enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 40 bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 8 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden van gezinshereniging, luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"

2.5. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd

worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermogen een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.6. In het administratief dossier bevinden zich de volgende stukken:

- een huurcontract opgesteld op 15 mei 2011 tussen verzoeker en zijn Nederlandse vriendin en de eigenaar van een pand;
- een verklaring opgesteld op 13 september 2011 door de moeder van verzoeker en ondertekend door de moeder en stiefvader van verzoeker;
- 1 niet gedateerde foto waarop twee mensen samen afgebeeld staan.

2.7. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden wanneer hij betoogt dat hij *“meerdere en diverse rechtvaardigingsstukken heeft voorgelegd”* zoals *“een reeks foto’s”, “de aankoop van een huishoudtoestel (...)”, “de opening van een gezamenlijke spaarrekening (...)”, enz...”. Hij kan deze stukken niet dienstig voor het eerst aan zijn verzoekschrift toevoegen aangezien de Raad de bestreden beslissing niet kan vernietigen op grond van stukken waarover verwerende partij niet beschikte op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing trof en die verzoeker had kunnen voorleggen ter ondersteuning van zijn in punt 1.2. bedoelde aanvraag.*

2.8. Verzoeker brengt niets in tegen de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris van de ene ongedateerde foto die door hem werd overgemaakt.

2.9. In de bovenvermelde verklaring opgesteld op 13 september 2011 door de moeder van verzoeker en ondertekend door de moeder en stiefvader van verzoeker kan het volgende gelezen worden: *“Ik, de moeder van [J.] verklaart (sic) dat de familie en ik weten dat [J.W.] en [N.B.] al 2 jaren met elkaar samen zijn, [N.] is voorgesteld aan de familie. Wij zijn ervan op de hoogte en zij het daarmee eens. Wij willen dat als bewijs gebruiken omdat wij [N.] heel goed kennen (...)”.*

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaring niet kan aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. De neergelegde verklaring bevat immers een korte stereotiepe mededeling zonder details of feitelijkheden aangaande het bestaan van verzoekers relatie die door verwerende partij op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat deze verklaring *“manifest fout”* werd geïnterpreteerd, maar met het aanhalen van wat er in de verklaring kan gelezen worden, wordt geen schending aangetoond van de opgeworpen wetsbepaling en beginselen van behoorlijk bestuur.

2.10. Het huurcontract werd opgesteld op 15 mei 2011. Uit de samenstelling van het administratief dossier kan niet afgeleid worden of dit huurcontract werd overgemaakt voor het treffen van de bestreden beslissing. Alleszins is het zo dat conform het gestelde in artikel 40 bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, het duurzaam en stabiel karakter van een relatie aangetoond is indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond. Aangezien de vestigingsaanvraag werd ingediend op 26 september 2011, dient verzoeker aan te tonen dat hij sedert 26 september 2010 samenwoonde met zijn Belgische vriendin, wat een huurovereenkomst opgesteld op 15 mei 2011, zelfs samen gelezen met de in punt 1.1. bedoelde verklaring van wettelijke samenwoning, niet kan aantonen. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij zijn kritiek dat deze huurovereenkomst niet geëvalueerd werd.

2.11. De beoordeling door de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker niet op afdoende wijze aangetoond heeft een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn vriendin kan de bestreden beslissing op zich reeds schragen.

2.12. Verder komt de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing nog tot de conclusie dat het om een schijnsamenwoning gaat. Verzoeker is echter van oordeel dat het een manifest verkeerde interpretatie van feitelijke gegevens betreft.

2.13. Waar verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing gewag maakt van een verkeerd huisnummer in het adres, dient de Raad op te merken dat het in de bestreden beslissing vermelde huisnummer overeenstemt met het huisnummer zoals het werd opgegeven in de aanvraag van de verblijfskaart van

een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) die zich bevindt in het administratief dossier. Bovendien blijkt uit samenwoningcontroles uitgevoerd op het in de bestreden beslissing vermelde adres dat zowel verzoeker als zijn vriendin werden aangetroffen, zij het nooit samen (cf. punt 2.14).

2.14. In het administratief dossier bevindt zich een proces-verbaal opgesteld op 20 februari 2012 door S.S., politie-inspecteur. Hierin wordt onder meer gesteld dat er op het in de bestreden beslissing vermelde adres de volgende samenwoningcontroles hebben plaatsgegrepen:

- 17/12/2011 om 12:05 uur-enkel vrouw werd aangetroffen
- 18/12/2011 om 13:20 uur- enkel man werd aangetroffen
- 10/01/2012 om 10:25 uur- niemand aangetroffen
- 23/01/2012 om 18:10 uur- niemand aangetroffen
- 02/02/2012 om 11:28 uur- enkel vrouw werd aangetroffen”.

2.15. Uit het bovenvermelde blijkt dat de verwerende partij op verschillende tijdstippen, zowel op werkdagen als op een zaterdag en een zondag, en in verschillende maanden, controles heeft laten uitvoeren. Verzoeker houdt voor dat hij en zijn vriendin “*regelmatig aan het werk waren voor hetzelfde interimkantoor*” waarbij de “*plaats van tewerkstelling zich in het Brusselse (bevond)*” doch de afwezigheden bij de bovenvermelde samenwoningcontroles blijken niet uit en worden niet gerechtvaardigd door de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, waardoor het niet meer is dan een blote bewering die geen afbreuk kan doen aan de beoordeling van de betrokken feiten door de gemachtigde van de staatssecretaris.

2.16. Waar verzoeker meldt dat hij “*Ter gelegenheid van één van de vijf controles [...] toen even afwezig [was]*” dient de Raad eveneens vast te stellen dat dit niet meer is dan een loze bewering evenals zijn bewering dat “*de buurvrouw, een zeker [N.], wonende nr. [...] rechts*” hen laten weten heeft gecontacteerd te zijn geweest door de lokale politie” en dat “*deze informatie niet anders dan positief geweest (kan) zijn, zoniet zou deze persoon hen dit niet verteld hebben.*”

2.17. Verzoekster toont met geen enkel concreet element de onjuistheid aan van de bevindingen van de betrokken inspecteur die de samenwoningcontroles heeft uitgevoerd en slaagt er niet in de kennelijke onredelijkheid aan te tonen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris, dat gebaseerd is op deze bevindingen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat in casu niet het geval is. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

2.18. Voor wat betreft de stukken gevoegd bij het verzoekschrift herhaalt de Raad dat geen rekening kan worden gehouden met stukken die dateren van voor het treffen van de bestreden beslissing maar die niet werden overgemaakt aan de verwerende partij voordat zij de bestreden beslissing trof en dat geen rekening kan worden gehouden met stukken die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing. Verder werden er stukken gevoegd bij het verzoekschrift die geen uitstaans hebben met onderhavige betwisting, minstens toont verzoeker de relevantie ervan niet aan. Het komt de Raad niet toe om ten behoeve van verzoeker de stukken gevoegd bij het verzoekschrift te gaan inpassen in zijn betoog.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA